

umyndiges Midler overdraget, idet en saadan »Beistand« er ligestillet med den i § 57 omtalte »Pfeleger«.

ad § 57.

Efter hidtil gældende Ret indsættes der i visse Tilfælde en saakaldt »Pfeleger« til at varetage andre Personers Anliggender. I de fleste af disse Tilfælde indsættes efter dansk Ret en Værge. Dansk Ret kender dog ikke til Værger i det Tilfælde, der omhandles i B. G. B. § 1910, hvorefter der uden Umyndiggørelse kan indsættes en »Pfeleger« for en fuldmyndig Person, der er døv, blind eller lignende. En saadan »Pfeleger« vil derfor træde ud af Funktion ved dansk Rets Indførelse. Ordet »Pfeleger« svarer iøvrigt sproglig til »Kurator«; for at undgaa Forvirring er det her oversat med »Værge«.

ad § 58.

Den i § 24, 2det Stykke, foreslaaede Regel bør ogsaa finde Anvendelse efter den 1. Oktober 1921. Det bemærkes herved, at Reglen kun gælder Bestemmelser, der er truffet før Lovens Ikrafttræden (§ 67).

ad § 59.

For Midler, der er tilfaldet en umyndig før Lovens Ikrafttræden eller i Overgangstiden, gælder ifølge §§ 24 ff. i Overgangstiden delvis ældre Rets Regler. Det foreslaas her, at det samme skal være Tilfældet efter den 1. Oktober 1921, saa længe der ikke sker Skifte af Værge; thi det vil være betænkeligt at tvinge Værgen til helt at forandre Bestyrelsesmaaden. Efter Omstændighederne kan der endog være Grund til at lade en ny Værge faa samme Begunstigelser. Bestemmelsen i 2det Stykke er indsat for at undgaa en Kuldkastelse af de af Arveladere eller Givere før Indførelsen af dansk Ret truffne Dispositioner. Sidste Stykke er kun indsat for at afskære Tvivl. Det bemærkes i denne Sammenhæng, at de Bemyndigelser, der før den 1. Oktober 1921 maatte være meddelt Formyndere i Henhold til B. G. B. § 1825, ikke kan have Virkning efter Udgangen af September 1921.

ad § 60.

Den efter hidtil gældende Lov Forældrene tillagte Ret til at nyde Indtægten af Børnenes Midler vil man formentlig ikke kunne berøve Forældre, der allerede har opnaaet Retten og er vant til at regne med Indtægten af Børnenes Formue. Da dansk Rets Regel, hvorefter den unge med det

18de Aar bliver personlig myndig og formueretlig myndig under Kurator, træder i Kraft, kræver Hensynet til Barnet dog, at Retten falder bort, naar Barnet fylder 18 Aar.

ad § 61.

Den her foreslaaede Regel stemmer med de overalt anerkendte Retsgrundsaetninger, saaledes ogsaa med Reglen i Indførelsesloven til B. G. B. Art. 213. Til de før den 1. Oktober 1921 gældende Regler hører selvfølgelig ogsaa Bestemmelserne i dette Lovudkastis første Afsnit, altsaa navnlig §§ 33 og 34. Naar §§ 2287 og 2332 nævnes udtrykkeligt, er Grunden den samme, som førte til at nævne § 1302 i § 47.

Den foreslaaede Regel vil iøvrigt — skønt det ikke siges — blive modificeret noget af Bestemmelserne i Lovens om Indførelse af dansk Formueret. Saaledes maa de hidtil gældende Regler om Forældelse af den forbigaaede Arvings Ret fortrænges af dansk Rets tilsvarende Regler i det Omfang, hvori dansk Rets Forældelsesregler i Almindelighed fortrænger de hidtil gældende, jfr. herom Udkast til Lov om Indførelse af dansk Formueret i de sønderjydske Landsdele § 19; dette følger af, hvad der er bemærket ad § 47.

Fra Bestemmelsen i denne Paragraf maa man ikke drage den Modsætningslutning, at dansk Rets Regler i et og alt skal anvendes ved Arvefald efter Udgangen af September 1921. Ved de følgende Paragraffer er det i et vist Omfang udtrykkelig foreskrevet, at ældre Rets Regler skal finde Anvendelse, se navnlig § 64, 1ste Stykke og § 66. Hvor de følgende Paragraffer tier, maa Spørgsmaalet afgøres efter Forholdets Natur. Der er herefter ingen Tvivl om, at man ved alle Arvefald efter Udgangen af September 1921 maa anvende dansk Rets Regler om Arv efter Loven, jfr. dog Undtagelsesbestemmelserne i §§ 47, 63 og 65. Hvor Arveadkomsten derimod er Testamente eller Arvepagt, vil ældre Rets Regler i vidt Omfang være anvendelige, forsaavidt Testamentet eller Arvepagten er oprettet før den 1. Oktober 1921, se herom Bemærkningerne til § 64.

ad § 62.

Forordningen af 18. Juni 1777 om Arv af Bondegaard i Geestdistrikterne har været gældende lige fra den Tid, da Sønderjylland hørte til Danmarks Rige. Den afviger i flere Henseender fra den danske Forordning af 13. Maj 1769. Da Reglen kun angaar faste Ejendomme, vil en Forskel